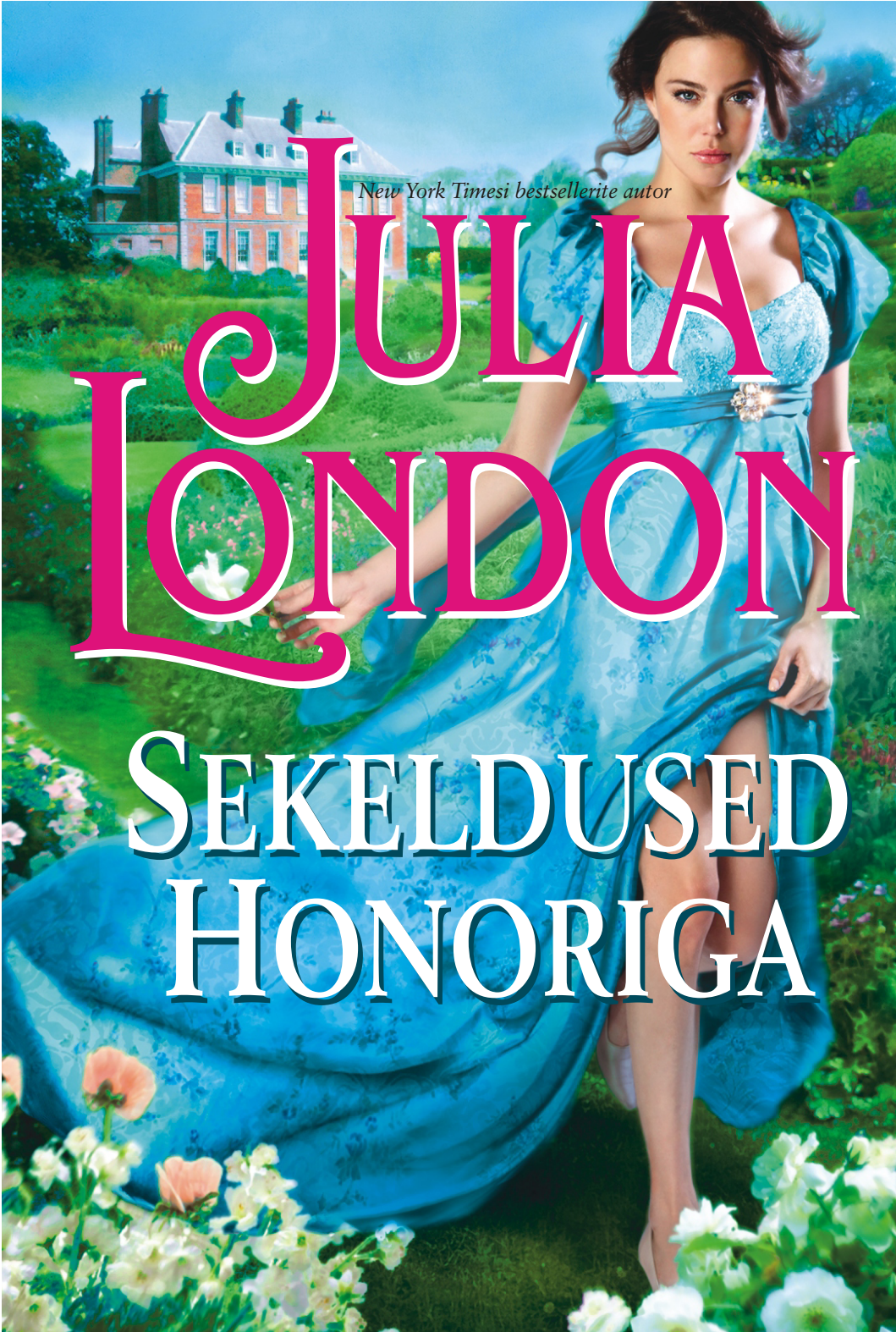

New York Timesi bestsellerite autor

JULIA LONDON

SEKELDUSED
HONORIGA

Julia London
THE TROUBLE WITH HONOR
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Dinah Dinwiddie
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10280014
ISBN 978-9949-25-613-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallis lugeja!

Olen rõõmsalt erutatud, et saan teile esitleda raamatut „Sekeldused Honoriga”! See on minu esimene raamat Harlequini HQNi seerias, aga olen kirjutanud palju ajaloolisi armastusromaane, mille tegevus toimub peaaegu alati regendiajastul. Mulle meeldib tolle ajastu hiilgus ning see, kuidas maa-aadlikele oli eeskujuks kõrgem seltskond ja suurimaks mureks, kuidas rikkam välja näha. Kuna aga inimloomus on selline, nagu ta on, siis kujutlen, et oli ka neid, kellele ei meeldinud elada reeglite kohaselt, kes ei sallinud reegleid ja kes julgesid reegleid rikkuda.

Selles seerias, mis räägib Caboti õestest, esitlen teile nelja privileegeritute hulka kuuluvat noort naist, kellelt oodatakse, et nende suurimaks sooviks oleks väga kasulikult abielluda ja see olekski enam-vähem kõik. Kui nende saatus aga muutub, siis otsustavad neli neiu rikkuda reegleid, mis neid endi kütkes hoiavad, ja sõnastada ise, mida tähendab nende jaoks õnn. Kui aga keegi on üles kasvanud luksuses ja kõige raskem asi, mida ta on õppinud, on mõni keerulisem tikkimisvõte, siis ei pruugi tal olla eeldusi, mida nõuab reeglitest möödahiilimine. Katsed seda teha võivad välja kukkuda väga halvasti. Loodan, et loete jutustust Caboti õestest ja nende tempudest sama suure mõnuga, kui mina neist kirjutasin.

Meeldivat lugemist

Julia London

Minu emale,
kes algusest peale sisendas mulle
armastust raamatute ja lugemise vastu.

Esimene peatükk

Sekeldused said alguse 1812. aasta kevadel ühes mängupõrgus, mis asus Thamesist lõunas, ühes Southwarki viletsamas piirkonnas, mis oli tuntud selle poolest, et seal oli tohutult vargaid.

Oli täiesti arusaamatu, mil moel too viikingite ajast pärinev hoone oli muutunud üheks moodsaimaks paigaks, mida külastasid peenevad härrasmehed, aga nii see oli. Sisustus oli seal luksuslik – pak-sud punased sametkardinad, hinnaline puit ja madalad laed. Õhtust õhtusse saabusid härrad uhkete vappidega ehitud tõldades oma elegantsetest Mayfairis asuvatest kodudest, et veeta õhtu, kaotades üksteisele meeletuid rahasummasid. Ning kui mõni härra oli kaotanud kogu raha, mis tal selleks õhtuks oli ette nähtud, siis nautis ta mõne kergete elukommetega naise seltskonda, sest majas oli küllalt privaatsid tube ja prantsuse naisi, kelle hulgast valida.

Ühel kibekülmal õhtul, kuu aega enne seltskondliku hooaja algust – mil härrasmehed paratamatult pidid hakkama mängupõrgut vältima, et asendada see Mayfairi pidusaalide ja ballidega, millest oli kujunenud kevadine riitus jõukate ja eesõigustatute jaoks – veensid viis debütanti oma naeratuste ja armsate palvetega rühma noori elupõletajaid koos nendega külastama seda mängupõrgut.

Noormeestele oli ohtlik ja rumal riskeerida sellega, et nende hinnaliste lillekeste reputatsioon saab igaveseks määritud. Kuid noored, jultunud ja uudishimulikud, nagu nad olid, oli neid kerge veenda. Nad ei lasknud end segada mängupõrgu reeglitest, mis keelasid naiste kaasatoomise, ega ka mitte sellest, et naistele võisid selle tembu ajal osaks saada mitmesugused äpardused või kurjategijate rünnakud. See oli vaid väike seiklus keset sünget talve.

Just Southwarki mängupõrgus nägigi George Easton üht neist debütantidest, preili Honor Cabotit, esimest korda.

Ta polnud märganud sagimist ukse ees, kui noored keigarid koos oma ootamatute partneritega sinna saabusid, õhetades suurest erutusest oma julguse pärast ja ülemäära uhkena selle üle, et olid suutnud uksehoidjat veenda neid sisse laskma. George oli liiga hõivatud sellega, et skatimängus kurikuulsalt mängurilt hārra Charles Rutherfordilt kolmkümmend naela kätte saada. Kuni Rutherford sõnas: „Mis nüüd lahti on?“, ei märganudki George, et midagi on korrast ära.

Siis nägi ta noori neidusid, kes seisis keset tuba nagu linnukesed ning kohendasid ja sättisid end, kapuutsiga mantlid raamimas nende keni näokesi, omavahel itsitamas, samal ajal kui nende pilgud vilksatasid paljude meeste vahel, kes silmitsesid neid nagu koplitāis tõuhobuseid.

„Pagana päralt,“ pomises mees. Ta viskas kaardid käest, kui Rutherford püsti tõsis, nii et vaene tütarlaps ta süles püüdis komistades püsti jääda, et mitte põrandale kukkuda.

„Mida nad, põrgu päralt, siin teevad?“ tahtis Rutherford teada. Ta kõõritas neidude poole. „See ületab igasugused piirid. Kuulge!“ käratas ta valjusti. „See on lubamatu. Need tüdrukud tuleb siit kohe välja viia!“

Kolm noort härrasmeest, kes selle seikluse olid algatanud, vaatasid üksteisele otsa. Väikseim neist kergitas trotslikult lõuga. „Neil on samasugune õigus siin viibida kui teilgi, härra.”

George taipas härra Rutherfordi näovärvi, et mees on aju-rabanduse äärel, ja ta ütles üsna ükskõiksel toonil: „No pange nad siis jumala pärast istuma ja mängima. Vastasel korral häirivad nad siin viibivaid härrasmehi.”

„Mängima?” küsis Rutherford, silmad ikka veel koobastest välja pungitamas. „Nad ei sobi siia mängima!”

„Mina sobin,” lausus üks naisehää.

Nonoh, kes neist julges rääkima hakata? George küüritas end Rutherfordi kõrvalt välja, et seda näha, aga linnukesed saputasid end ja liikusid ringi, ning mees ei suutnud näha, kes neist seda ütles.

„Kes seda ütles?” nõudis Rutherford küllalt valjusti, nii et laudade ümber istuvad mehed katkestasid mängu, et näha, millest kogu see sagimine.

Ükski noortest daamidest ei liigutanud; nad vahtisid pankurit, silmad pärani. Just siis, kui näis, et Rutherford hakkab kära tege-ma, astus üks neist aralt ettepoole. Kui neiu vaatas Rutherfordile ja seejärel George'ile otsa, läbistas rahvahulka kerge jutusumin. George'i hämmastas neiu silmade sügavsinine värv ja tihedad rips-med, tema tintmustad juuksed, mis raamisid piimjalt kahvatut nägu. Siin oli sellise noore kaunitari nägemine ootamatu.

„Preili Cabot?” ütles Rutherford jahmunult. „Mida paganat teie siin teete?”

Neiu tegi reveransi, nagu seisaks ta keset ballisaali, ja surus kinnastatud käed rinna ees kokku.

„Tulin koos sõbrannadega vaatama, kuhu küll kõik härrad pidevalt kaovad.”